

Tieň temna

Džemal Kodrazi

Tieň temna
© Džemal Kodrazi
Vydavateľstvo: PRINCIP NET s. r. o.
Rok vydania: 2024
ISBN 978-80-69116-09-2

V tejto knihe vám predkladáme výber
najlepších príbehov

Venujem túto knihu
Kataríne Marcišovej
a jej rodinke

Moje poďakovanie patrí

Mojej manželke Daške,
kamarátke Katke Marcišovej
a kreatívnemu grafikovi Erikovi Lukáčovi

Džemal Kodrazi

TIEŇ

TEMNA

OBSAH

Príbeh matky a syna – Kráľovná noci.....	11
Posledný list mamy.....	17
Keď stratíš matku.....	21
Farby nového života	24
Hlasy z druhého brehu	28
Každé popoludnie o tretej	34
Náhradný otec.....	37
Nebezpečný sľub	41
Nepatrím k vám	48
Niekedy nestačí blízkosť	54
Nina a stratený brat.....	59
Posledný dar	63
Posledný dotyk	67
Posledný tanec s otcom.....	71
Pravda skrytá v krvi	75
Keď stratíš otca	79
Stratený prístav	82
Svetlo pod vodou.....	87
Svetlo v tme.....	91
Tí, ktorí neplačú.....	95
Tiché rozhodnutie	99

Ticho po búrke.....	103
Ticho pred rozpadom	107
Ticho v sklenenej klietke.....	111
Ticho vo vetre	115
Keď stratíš dieťa.....	120
Tichý krik	123
Dar z ulice	128
Druhá šanca na lásku.....	132
Chuť príbehu	135
Echo z minulosti	138
Hranice pamäti	142
Kávová sloboda.....	147
Keď je už neskoro	150
Keď sa vráti čas.....	154
Keď rodičia odídu: Bolesť, ktorá zostáva navždy.....	158
Kruhy času	161
Kvapka dažďa v mori.....	165
Ľadová tma	168
Lúčenie matky a dcéry.....	173
Matkina posledná prosba.....	177
Odraz ticha	182

Prebudenie	185
Príbeh lásky a nádeje.....	190
Príbeh o dvoch horolezcoch	194
Príbeh o starom hodinárovi.....	197
Skrytá šanca.....	201
Skryté putá	204
Stará kniha, nový príbeh.....	208
Sofia a nečakané stretnutie	211
Stratená šanca	215
Stratené a nenájdené	219
Stretnutia v Tichu	223
Tanec medzi tieňmi	227
Temné ticho.....	231
Stratená v tichu	236
Ticho pod hladinou.....	240
Ticho pred búrkou	244
Trpké putá	248
Všetko sa vracia	252
Príbeh o Marcovi	255
Príbeh plný lásky a vďačnosti	260
Veľké poďakovanie Džemalovi Kodrazimu.....	264
Sekundy večnosti.....	269

ÚVOD

Počas svojho života som čoraz viac vnímal, že tie najtemnejšie pravdy a odpovede sa odhaľujú v tichých zákutiach našich myšlienok – v temnote, kde sa odohrávajú rozhovory, ktoré nemajú miesto na svetle. Každý z nás nosí v sebe tiene, neviditeľné pre druhých, no pre nás sú neustále prítomné. Sú to temné dialógy, ktoré vedú naše obavy, naše neodhalené túžby, naše skryté viny. Tie dialógy, ktoré prichádzajú v momentoch osamotenía, v noci, keď tma zahalí svet okolo nás.

Sú to chvíle, kedy sa konfrontujeme so svojimi najhlbšími obavami, keď na povrch vystupujú nevy povedané slová a neuskutočnené rozhodnutia. Každé takéto vnútorné stretnutie nás posúva bližšie k pravde, aj keď ju často nechceme vidieť. Pravde, ktorá nás znepokojuje, lebo nám ukazuje to, pred čím sa tak starostlivo schovávame. V týchto momentoch zisťujeme, že naše temné rozhovory sú častokrát tým najväčším zdrojom našich vnútorných bojov, ale aj našej transformácie.

Táto kniha vznikla práve z týchto tichých a temných rozhovorov. Každý príbeh je oknom do sveta, kde sa prelínajú reálne a skryté časti našich životov, kde každý rozhovor odhaľuje tajomstvá a odkrýva vnútorné boje.

Možno sa niektoré budú zdať znepokojujúce, iné zas budú pôsobiť ako odraz temnoty, ktorú si nesieme v sebe. No všetky majú spoločný základ – vnášajú svetlo do tých najtemnejších zákutí našej duše, kde sa stretávajú protiklady a kde sa vytvára skutočná pravda.

Nie je ľahké čeliť tejto temnote. Často sa pred ňou skrývame, oslepujeme sa ilúziami a rozptyľujeme sa svetom vonkajších záležitostí, no pravda nás vždy dobehne. V týchto dialógoch sa však skrýva sila – odvaha prijať vlastnú temnotu ako súčasť seba, ako niečo, čo nám môže pomôcť rásť. Ak sa odvážime pozrieť do týchto zákutí našej mysle a duše, môžeme nájsť odpovede, ktoré nás oslobodia.

Verím, že v týchto dialógoch objavíte nielen svoje vlastné tiene, ale aj odvahu pozrieť sa im priamo do očí, aby ste mohli lepšie pochopiť temnotu, ktorá formuje to, kým sme. Každý z nás má schopnosť premeniť tieň na svetlo, ak si dovoľíme čeliť svojim najhlbším obavám.

Džemal Kodrazi

Príbeh matky a syna – Kráľovná noci

Emil vyrastal bez matky. Bola pre neho len dávnu spomienkou, hmlistým obrazom z detstva, ktorý časom zmizol spolu s rokmi, keď ho vychovávala cudzia rodina. Vedel, že jeho matka bola bezdomovkyňa, stratená niekde vo svete, kde už dávno prestal hľadať nádej, že sa k nemu niekedy vráti.

Teraz bol dospelý muž a prežil všetko, čo by si mohol priať. Mal úspešnú kariéru a dnes, v tento významný deň, sa ženil s krásnou, milujúcou ženou. V reštaurácii, kde sa konala svadba, bolo všetko pripravené. Stoly boli plné jedla, kvety zdobili každý kút miestnosti a hostia už čakali na začiatok obradu.

Medzitým sa na ulici, blízko reštaurácie, túlala žena. Jej tvár bola unavená, oblečenie staré a zničené, no v očiach sa zrkadlila láska, ktorú ani roky nemohli vymazať. Bola to Emilova matka, ktorá celé roky hľadala cestu k synovi, ale nikdy ho nenašla. Dnes, náhodou prechádzajúc okolo reštaurácie, kde sa konala svadba, jej pohľad padol na veľké okno, za ktorým sedel muž, ktorého nemohla nepoznať – bol to Emil, jej syn.

Srdce jej vyskočilo do hrdla. Po všetkých tých rokoch stál priamo pred ňou, dospelý muž, oblečený v elegantnom obleku, so ženou po boku, ktorá bola jeho nevestou. Zaváhala len na okamih, ale láska k synovi bola silnejšia než strach. Vstúpila do reštaurácie, odhodlaná čeliť všetkému, čo

príde, len aby sa s ním znova stretla.

„Emil!“ zvolala tichým, trasľavým hlasom, ktorý sotva prekryl veselý hluk hostí.

Ochranka pri vchode si okamžite všimla jej vzhľad a chystali sa ju vyviešť. „Čo tu robíš, žena? Toto nie je miesto pre teba,“ povedali tvrdo, chytajúc ju za ruku.

„Počkajte! Som jeho mama! Som matka, ktorú nevidel 15 rokov,“ zvolala zúfalo, jej hlas sa lámal od emócií.

V tej chvíli sa Emil otočil. Jeho oči sa stretli s jej a na okamih sa zdalo, že svet okolo nich zmizol. Nevedel, čo povedať. Jeho srdce bolo plné otázok, no hlboko vnútri vedel, že to je ona. Matka, ktorú nikdy neprestal milovať, aj keď ju už dávno stratil.

„Zastavte,“ povedal ochranke, ktorá sa ju pokúšala odviešť preč. Pomaly kráčal k nej, neschopný uveriť vlastným očiam. Keď stál len pár krokov od nej, zovrel jej ruky vo svojich.

„Mamka,“ zašepkal. Jeho hlas sa triasol. „Mamka moja... ty žiješ.“ Slzy mu stekali po tvári a v tej chvíli už nebolo dôležité, že bol ženíchom na vlastnej svadbe. Svet sa scvrkol na jediné stretnutie – matky a syna po 15 rokoch odlúčenia.

Objal ju pevne, ako keby ju už nikdy nechcel pustiť. Hostia v miestnosti sa otočili a začali si medzi sebou šepkať, no on sa o to nestaral. Len držal svoju mamku a plakal, ako malé dieťa, ktoré našlo cestu domov. „Mamka moja...“ opakoval znova a znova.

Potom sa obrátil k hosťom a vzal si mikrofón do ruky. „Vážení priatelia, rodina,“ začal, jeho hlas stále plný emócií, „dnes je pre mňa deň zázrakov. Našiel som nielen svoju nevestu, ale aj svoju stratenú mamku. Po 15 rokoch je znova so mnou.“ Pozrel sa na svoju mamku a jeho tvár sa rozjasnila úsmevom. „Dnes vstupujú do môjho života dve ženy, ktoré milujem celým srdcom – moja nevesta a moja mama.“

Celá sála vybuchla v potlesku a veselí hostia oslavovali toto výnimočné stretnutie s rovnakou radosťou, akú mal Emil v srdci. Karolina, jeho nevesta, sa usmiala na jeho mamku, vzala ju za ruku a pomohla jej usadiť sa vedľa svojho syna. Teraz tam sedeli spoločne – Emil, jeho krásna nevesta a jeho mamka, ktorá pre neho navždy zostala kráľovnou srdca.

Emil sa uistil, že jeho mama bude na tento okamih pripravená. Obrátil sa k svojej družičke a povedal: „Pomôžte mojej mamke pripraviť sa na svadbu. Nech je krásna, ako kráľovná.“ A tak ju vzali do súkromnej miestnosti, kde sa začal malý zázrak.

Jeho mamka, ktorej život bol roky plný náročných skúšok, teraz stála pred zrkadlom. Opatrne jej rozčesali vlasy, zmyli zožltnutý prach z tváre a zahaľovali ju do dlhých, kráľovských šiat, ktoré jej Emil nechal pripraviť. Šaty boli jemné, ako hodváb, dlhé a elegantné, v odtieňoch smaragdovej zelenej, ktoré ladili s jej očami, v ktorých sa odrážala múdrosť a skúsenosť života. Jej unavená tvár, teraz rozjasnená a čistá, vyzerala, akoby patrila niekomu, kto prežil tisíce príbehov.

Keď bola hotová, podišla k zrkadlu a sotva verila tomu, čo vidí. Už to nebola žena, ktorú unavili ulice a roky chudoby. Pred ňou stála silná matka, ktorá sa po dlhom odlúčení vrátila k svojmu synovi – bola to kráľovná večera.

Keď sa vrátila späť do svadobnej sály, kde sa hostia zhromaždili, všetky oči sa upreli na ňu. Zaznelo ticho, keď Emil podišiel k nej a podal jej ruku. Hrdý a plný lásky ju odviedol k hlavnému stolu, kde už čakalo čestné miesto vedľa neho a jeho nevesty.

Hostia, ktorí boli zo začiatku zaskočení tým, čo sa práve odohralo, teraz tleskali a niektorí mali slzy v očiach. Emil vzal mikrofón a so srdcom plným radosti povedal: „Vážení hostia, rodina, priatelia... dnes je pre mňa deň zázrakov. Našiel som nielen svoju nevestu, s ktorou strávim zvyšok svojho života, ale našiel som aj svoju stratenú mamku. Dnes sa ku mne vrátila po 15 rokoch. A tak, dnes nevstupuje do môjho života len jedna žena, ale dve. Moja manželka a moja mama, ktorú som tak dlho hľadal.“

Celá sála vybuchla v potlesku a veselí hostia oslavovali toto výnimočné stretnutie s rovnakou radosťou, akú mal Emil v srdci. Karolina, jeho nevesta, sa usmiala na jeho mamku, vzala ju za ruku a pomohla jej usadiť sa vedľa svojho syna. Teraz tam sedeli spoločne – Emil, jeho krásna nevesta a jeho mamka, ktorá pre neho navždy zostala kráľovnou srdca.

Počas celej svadobnej hostiny sa ľudia pristavovali, aby pozdravili mamku a vítali ju medzi sebou. Hostia boli plní

lásky a radosti, každý sa chcel s ňou porozprávať, objasniť ju a osláviť s ňou tieto zázračné okamihy. A ona, hoci sa cítila trochu zaskočená týmto nečakaným obratom osudu, sa cítila šťastná. Po dlhých rokoch samoty, keď sa jej syn zdal byť len vzdialenou spomienkou, dnes znovu našla svoju rodinu.

Keď hudba začala hrať, hostia sa zhromaždili na tanečnom parkete. Emil chytil svoju mamku za ruku a pozval ju na prvý tanec. Jemne ju viedol po parkete, zatiaľ čo Karolina tancovala vedľa nich. Všetci hostia sa pridali, a parket bol plný smiechu a radosti. Mamka, ktorá kedysi blúdila ulicami, teraz našla domov, teplo a lásku, ktorá bola silnejšia než akýkoľvek smútok.

Tancovalo sa do rána, hudba plnila miestnosť, no v srdciach všetkých prítomných zostal obraz mamky a syna, ktorí sa po dlhých rokoch opäť stretli. Pre Emila bol tento deň viac než len svadobnou oslavou – bol to deň, keď sa jeho život znovu spojil do celku. Dve ženy, ktoré miloval, teraz stáli po jeho boku, a on vedel, že už nikdy nebude sám.

Keď sa noc skončila a hostia začali odchádzať, Emil pozrel na svoju mamku a jemne ju chytil za ruku. „Mamka,“ povedal s úsmevom, „už nikdy nebudeš musieť byť sama. Našiel som ťa a našiel som náš domov.“ Mamka sa na neho usmiala, a po prvýkrát po mnohých rokoch sa cítila skutočne v bezpečí. Jej syn ju znovu prijal a ona našla svoj domov, ktorý nikdy neprestal byť jej.

Matka nikdy neprestane hľadať svoje dieťa,
aj keď stráca cestu.

Stratená láska sa vždy nájde, ak ju srdce neprestane hľadať.

Nádej neumiera, aj keď roky plynú.

Láska mamky nemizne ani v tme zabudnutia.

Domov je tam, kde sa láska opäť stretáva.

Čas nemôže zmazať puto medzi matkou a synom.

Aj v tichu ulice matka počuje volanie svojho dieťaťa.

Niektoré stretnutia sú zázrakmi, ktoré čakali na svoj čas.

Láska prežije aj to, čo roky rozdelia.

Stratená, no nikdy zabudnutá – to je matka v srdci syna.

Posledný list mamy

Bolo skoré popoludnie, keď manžel odviezol svoju milovanú manželku do nemocnice. Jej choroba ju oslabovala viac a viac, a obaja vedeli, že čas je neúprosný. Ich dve dcéry, Zuzka a Evka, boli v škole, netušiac, že sa život ich rodiny čoskoro navždy zmení. V nemocnici sa jej stav rýchlo zhoršil a lekári dali najavo, že dni, ktoré jej zostali, sú už zrátané. Manžel zostal pri nej až do poslednej chvíle, držiac ju pevne za ruku, kým pokojne neodišla.

O niekoľko dní neskôr zazvonila poštárka. Držala v rukách obálku s jednoduchým nápisom: Rodina Bajtová. Staršia dcéra Zuzka obálku prevzala a položila ju na kuchynský stôl. Spolu so sestrou Evkou ju otvorili, plné zvedavosti. Keď začali čítať, ich oči sa naplnili slzami. List bol od ich mamy.

Keď otec prišiel domov a videl, ako jeho dcéry ticho plačú, zdvihol list zo stola a začal čítať. Slzy mu tiekli po tvári, keď prečítal posledné slová svojej milovanej ženy:

Moje milované dievčatá a môj drahý manžel,

Ak toto čítate, už som odišla. Viem, že pre vás všetkých je to veľmi ťažké, a verte mi, že aj ja som si priala zostať s vami oveľa dlhšie. Ale chcem, aby ste vedeli, že vás milujem viac, než si dokážete predstaviť. A aj keď tu už nebudem, moja láska k vám nikdy nezmizne.

Zuzka, moja starostlivá dcéra, prosím, pomôž ockovi s niektorými vecami, ktoré som vždy robila. On je taký silný, ale niekedy potrebuje malú pomoc, najmä keď ide o naše

oblíbené jedlá. Pamätáš si, ako som ťa učila pripravovať jeho obľúbenú večeru – sviečkovú so zemiakovou kašou? Postaraj sa o to, aby si ju občas pripravila. Viem, že to zvládneš a otec to ocení. A nezabudni na jeho rannú kávu – on vždy pije dve lyžičky cukru a trochu mlieka, ako sme si robili srandu, že to pije, ako dezert.

Evka, môj malý poklad, ty si bola vždy plná energie a radosti. Pomáhaj Zuzke a buď tou veselou dušou, ktorou vždy si. Raz za týždeň upečte spolu niečo sladké. Pamätáš si na naše nedeľné koláče? Viem, že ti to pôjde. Upeč ockovi bábovku, tú, ktorú mal najradšej – s kúskami čokolády vo vnútri. A ak sa ti niečo nepodarí, nezúfaj. Bude to stále plné lásky, a to je najdôležitejšie.

Môj milovaný manžel, viem, že si vždy robil všetko pre to, aby sme sa mali dobre. Nikdy nezabudnem na to, ako si ma vždy rozosmieval, aj keď mi bolo najťažšie. Teraz je tvoj čas byť silný pre naše dievčatá. Vždy si bol tým pilierom o, ktorý som sa opierala, a teraz budú potrebovať tvoj silný, láskavý hlas. Ale nezabúdaj ani na seba. Dovoľ si smútiť, dovoľ si plakať, ale potom sa usmej, keď uvidíš, ako sa dievčatá smejú. Oni ťa potrebujú.

A ešte niečo – v záhrade máme stále našu malú záhadu s kvetmi. Prosím, nezabudnite sa o ňu starať. Zuzka, Evka, postarajte sa, aby tie kvety kvitli každý rok. Aj keď tu nebudem, budú kvitnúť, ako pripomienka toho, že život pokračuje a krása je všade okolo vás.

Mám ešte jednu prosbu – nechajte si môj starý sveter, ten fialový. Viem, že je starý a ošúchaný, ale keď vám bude ťažko, oblečte si ho a cítte moje objatie. Bude vás hriať rovnako, ako keby som bola pri vás.

Milujem vás všetkých z celého srdca. Moje miesto je teraz inde, ale vždy budem pri vás – v každom kúsku zeme, v každom lúči slnka, v každom smiechu, ktorý zaznie u nás doma. Budete silní a zvládnete to, lebo láska nás nikdy neopustí.

S nekonečnou láskou, vaša mama a manželka.

Otec dokončil čítanie, položil list na stôl a hlavu si zložil do dlaní. Slzy mu ticho stekali po tvári, a dievčatá ho pevne objali. V tej chvíli vedeli, že aj keď ich mama odišla, jej láska zostane s nimi navždy – v malých každodenných gestách, ktoré udržia jej rodinu pohromade.

A tak spolu, každý deň, pripravovali jej obľúbené jedlá, starali sa o kvety v záhrade, a keď im bolo smutno, obliekli si jej starý fialový sveter, ktorý ich hrial, ako jej objatie.

Láska matky sa nevytratí s jej odchodom –
zostáva v každom dotyku, úsmeve a spomienke.

Aj keď človek odíde, jeho láska kvitne
ďalej v srdciach tých, ktorých miloval.

Obyčajné veci, ako starý sveter či vôňa koláča,
nás dokážu preniesť späť do náručia tých, ktorí tu už nie sú.

Keď slová nestačia, láska hovorí cez každodenné gestá,
ktoré nás spájajú s tými, ktorých sme stratili.

Život je, ako záhrada – aj keď stratíme niekoho blízkeho,
kvety jeho lásky budú kvitnúť v našich spomienkach.

Silní sme nie preto, že neplačeme, ale preto,
že vieme pokračovať so spomienkami, ktoré nás hrejú.

Keď sa staráme o kvety, krmíme spomienky na tých,
ktorí ich s láskou zasadili.

Láska sa nedá dotknúť,
no cítiť ju v každom obľúbenom jedle, úsmeve a geste.

Sveter môže byť starý a ošúchaný,
ale v ňom sa skrýva teplo tisícich matkiných objatí.

Keď stratíš matku

Priatelia, vedzte, že strata matky je najväčšou ranou, akú môže človek na tomto svete utrpieť. Matka je viac než len stĺp o, ktorý sa opiera rodina; ona je srdcom, ktoré tlčie pre každého, kto je pod jej ochranou. Keď odíde, svet stratí svoje teplo, svetlo sa stlmí a zrazu sa život zdá prázdny, nech je akokoľvek plný ľudí a vecí.

Keď stratíš matku, stratíš ženu, ktorá ťa niesla pod srdcom, ktorá ti dala život a každým dňom ti ho nezištne darovala znova a znova. Jej ruky, hoci často unavené, nikdy neodmietli pomoc. Jej oči, ktoré nikdy nepoznali pokojný spánok, sledovali tvoje kroky, aj keď si to možno nevedel. A jej srdce? To bolo vždy plné lásky, ktorá nepoznala hraníc.

Najväčšia bolesť prichádza, keď si uvedomíš, že už nikdy neuvidíš jej úsmev, ktorý vedel zmeniť aj ten najťažší deň na krajší. Nebudeš počuť jej jemný hlas, ktorý ti hovoril, že všetko bude v poriadku, ani necítiť jej láskavé ruky, ktoré dokázali utíšiť každý tvoj smútok. Miesta, kde ste spolu trávili čas, budú prázdne, no v tvojom srdci zostane jej prítomnosť živá. Budeš sa vracieť k tým spomienkam znova a znova, no nikdy nebudeš môcť vrátiť ten okamih, keď si ju mal vedľa seba.

Priatelia, aký väčší smútok existuje, než keď stratíš svoju matku? Matka je tá, ktorá svojím životom naplňa životy druhých, ktorá nesebecky dáva všetko, čo má, aby jej deti mali viac, než mala ona. Matka je tá, ktorá sa stará o teba, aj keď si už dospelý, ktorá nikdy neprestane byť tvojím

najväčším zástancom, tvojou ochrankyňou a oporou.

Keď matka odíde, stratíš toho, kto ti bol najbližšie. Stratíš najúprimnejšie modlitby, ktoré boli vždy nasmerované k nebesiam, aby si bol chránený a požehnaný. Stratíš tú, ktorá ti dávala viac lásky, než si kedy mohol vrátiť. Jej odchod znamená, že sa zatvárajú dvere k najčistejšej forme lásky, ktorú si na tomto svete zažil.

Modli sa za svoju matku, pretože ona sa modlila za teba celý svoj život. Jej láska bola hlboká, tichá a obetavá, aj keď nie vždy vyjadrená slovami. Každý deň svojho života ti venovala časť seba. Jej obeta nepoznala hranice, jej láska nepoznala podmienky. Modli sa, aby jej Boh odpustil všetky chyby, osvietil jej hrob a daroval jej miesto v raji, kde si bude môcť konečne odpočinúť po všetkej starostlivosti, ktorú ti venovala.

Vy, ktorí máte ešte svoje matky, neváhajte ani sekundu. Buďte pri nich, hovorte s nimi, objímajte ich a ukážte im, ako veľmi ich milujete. Pretože príde deň, keď ich hlas navždy stíchne, keď už nebudete môcť oprieť svoju hlavu o ich rameno a pocítiť ich upokojujúcu prítomnosť. Matkina láska je nenahraditeľná a jej strata je rana, ktorá sa nikdy celkom nezahojí.

Milosrdný Bože, odpusť našim matkám, oslobod' ich od všetkých bremien, ktoré niesli, osvetli ich hroby a privítaj ich vo svojom raji. Daj im miesto medzi tými, ktorých láska bola nezištná a ktorých obeta bola nekonečná. Amen.

Keď stratíš matku, svet stratí svoje teplo,
a život sa zdá prázdny.

Matkina láska je najčistejšia, akú môžeš v živote poznať.

Strata matky je rana, ktorá sa nikdy celkom nezahojí.

Jej úsmev zmenil každý deň a jej odchod zanechá prázdno.

Matka sa za teba modlila celý svoj život;
nezabudni sa modliť za ňu.

Keď odíde matka, stratíš najúprimnejšiu lásku.

Jej láska nepoznala hraníc, a jej obeta bola nekonečná.

Matka je srdcom rodiny, a s jej odchodom sa všetko mení.

Nezmeškaj príležitosť povedať matke, ako veľmi ju miluješ.

Keď matka odíde, ticho,
ktoré po nej zostane, je neprekonateľné.